

בס"ד. אחרון של פסח ה'תשי"ב

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאותי, וצריך להבין הרי גאולה העתידה תהי' נעליה הרבה יותר מהגאולה דיציאת מצרים משכן, לפי דעת בו זמאן, אך מוכרחי יציאת מצרים בימות המשיח, וגם לדעת חכמים שמכריזי יציאת מצרים בימות המשיח, לפי שיש מעלה ביציאת מצרים גם לגבי גאולה העתידה, הגאולה דיציאת מצרים תהי' טפלה לגאולה העתידה, ומהו אמרו? (למי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, שהעליך דגאולה העתידה הוא שגם אם יהי' אראנו נפלאות כמו שהי' ביציאת מצרים, גם צריך להבין, שמדייקי (אראנו) נפלאות, שעיקר המעלה דגאולה בעתידה היא לא בהנפלאות עצמם שהיו אז, אלא בה שהפכה ידו את הנפלאות. גם צריך להבין אומרו אראנו לשון נסתה, הרי בחמלה אומר (כמי) צאתך לשון נכתה, והוליל אראנו בש"ש כדורג' דמיש אראנו לשון נסתה הוא לפי שאראנו קאי על משה, צריך ביאור דפירושו זה עם הפירוש כפשוטו שאראנו קאי על ישראל.

ויחג
ל'א
נ"ג
ל"ב
ל"א
ל"א

ונקודת הביאור בזה, דכנסים יש (נכללות) שני סוגים, נסים שלמעלה מהטבע וכדנסים שהיו ביציאת מצרים, הפיכת מים לדם וכו' ועד להנס דקייצת ים סוף שנהפך ים לנישה, ונסים המלובשים בדרכי הטבע, ובהם גופא שני אופנים שלביש הטבע הם כאופן שנוכר שהם רק לבוש להנס שמתלבש בהם. כנסים דחזונה ופורים, דעם היונם מלובשים בדרכי הטבע, מ"מ ה"ב ניכר בגילוי (ועד שראו כל אפי ארץ), הנס שבהם ושלבושי הטבע מעלים על הנס שמלוש בהם, וודיע*

רק לבוש הוא ממקום נעלה יחורי, כמיש לעושה נפלאות גדולות לכדו יאמרו רי"ל אפילו כעל הנס אינו מכיר בנסו, שהורש דנפלאות אלו (שאין כעל הנס מכיר

- 1) מכתב ג, טו.
- 2) ברכות יב, טפ"ב.
- 3) חגיגה ט"ז, ט"ז. וראה גם תקיף תי"ג (כתב ב).
- 4) לשון הכתוב - ישע"י נב, י. תהלים ע"ג.
- 5) ראה בב"א אורח (יהל אור) לתהלים מ, ו ספ"י (עי קד"ה), וראה גם ד"ה זה היום ד"ב תמוז התשל"ח ס"ז (סדרה מלוטק חוג ע רוב ואילך), וש"י.
- 6) ת"א מביא צ"ג, ד. שם ק"א.
- 7) כיה באהתי לחתלים שם ספ"ש (עי קנד).
- 8) תהלים קל"ג, ד.
- 9) נוד לך לא, א.



בס"ד. פתח דבר

לקראת ימים האחרונים דהג הפסח - הנוו מציצים לאור את המאמר ד"ה כימי צאתך מארץ מצרים גו', שאמר כיק אדמ"ר שליט"א בהתחלת דאחרון של פסח ה'תשי"ב.

מערכת "אוצר החסידים"

ד"ר ב' פ' שטיינר, עורחה"פ, שנת החזית, ת"ר יתרא שנת נסיון.
מתח"ס שנה כחולדת כ"ק אומד' הצמח צדק,
ארבעים שנה נשואת כ"ק אומד' שליט"א.
ברוקלין, נ.י.

מאת פאמן
מאת פאמן
מאת פאמן
מאת פאמן

רמי צאתך מארץ מצרים גו' תשי"ב

עצמה גם הגם והפלא דקריעת ים סוף. במלשון והורים הרי את לשון ים מצרים גו' והיתה מסילה גו' כאשר היתה לישראל כיום עלותו מארץ מצרים, וצריך להבין השייכות דשני העניינים כמי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, אולם הנפלאות הנמשכים ממנו ית' לכדו, והיו באופן דאראנו (שיראו את הגם שבהם) ושהנפלאות שיראו בנאלה העתידה יהי גם הפלא דקריעת ים סוף.

א ויזכר זה בהקדים, דוה שרשש הגוסים הפלובשים בטבע הוא מקום נעלה יותר משרש הגוסים שלמעלה מהטבע, הוא, כי בהגוסים שלמעלה מהטבע, הגלוי דאראים הגלוי שלמעלה מעולמות (שממנו נמשכים הגוסים) הוא באופן שהטבע

בטל עיי' הגלוי, שידו מערכות הטבע, ובמילא, אין נמשך הגלוי בעולם. ובהגוסים המלובשים בטבע, והגלוי דאראים הגלוי שלמעלה מעולמות, הוא בעולמם עצמם. וכיון שהעולם עצמו הוא גבול, דגבול וכל"ג הם שני הפכים, לכן, וכדי שהגלוי דאראים הגלוי יהי בהגבול דעולם, הוא עיי' שהמשכת הכל"ג היא מצמות אראים שנומצא בכל מקום גם בהגבול דעולם, ועוד היאר כמעלה הגוסים המלובשים בטבע לגבי הגוסים שלמעלה מהטבע, דענין הגוסים הוא דים מהגלה שהוא ית' משל שולט על הטבע, וענין זה מהגלה יותר בהגוסים המלובשים בטבע, דגלוי ממשלתו ית' עיי' הגוסים שלמעלה מהטבע, והיא שכבתו ית' לבטל ולשרד את חוקי הטבע, ובהגוסים שלמעלה בטבע מהגלה שראים מושל ושולט על הטבע עצמם.

ד וביאר החילוק בין שני הביאורים כמעלת הגוסים המלובשים בטבע, יזכר בהקדים מייש בעקידתם שגם מהנהגת הטבע אפסר לידע גדלות הכוח.

21 ישעיה יא טו - הפטורת אחרון של פסח.

22 וגם כשלושי הטבע הם באופן שאין הגם הגם מביר בנוט, כיון דענין הגוסים (גם באופן זה) הוא שגשגו בעולם ענין שלא עיי' סוד חוקי הטבע - היי' החסות הוא רק שאין בני אדם מבירים את הגם, אבל בנוגע להגוסים עיי' הגם ושניו בהעולם, שלא עיי' סוד חוקי הטבע) נמשך ענין הגלוי דאראים הגלוי.

23 הוא תראי ספק אמ, א.

24 ראה שער הגוסים לדורותיהם פיי' ל, ס"א, דהגם הנעשה בדרך הטבע יהי ענין ממשלה האלקית בכוחות הטבע עצמם לשמטתם מהיפך לחופי.

25 ודעי' הוא בנוגע להחזקת הגוסים שאין בעל הגם הגם מביר בהם שגם נמשכים ממקום עליו יותר גם מהגוסים המלובשים בטבע שכבר הגם שבהם (כגיל ס"א) - כי כאשר ניכר כלובשי הטבע שגם רק לובשי הוא לפי שחוקיו שנועשה בכוח הטבע (הוא הערה הקודמת) הוא בגלוי קמת, ולכן הוא דומה שידד למע. משא"כ בהגוסים שאין ניכר כלל בהטבע הוא רק לובשי (אם שגם בגוסים אלו נעשה את שניו, כגיל וקרא 22) ראה לפי שהשניו שאין ניכר כלל בהעולם לגמרי, והינו שגוסים אלו - נשאר הטבע נתקף, והי שמיש נעשה שניו בהטבע (בהעולם עכ"פ) הוא לפי שהשליטה דאראים על הגביע היא גם כשהטבע הוא נתקף.

26 עיי' (כא יב, ב) החודש גי (שער לו), הובא ונתבאר באורח בראשית ית, ב ואלו: דהי' החודש

ראה אהיה לחתים שם (עי' קנה) שהטבע שהוא מתגו של עולם נמשך ממס אנשים, ומגוסים המלובשים בטבע, גם הגוסים שאין בעל הגם מביר בהם, נמשכים ממס סודי עיי'.

בטבע והאנוהו שם: (סד) והוא ס"ח.

מאת פאמן
מאת פאמן
מאת פאמן
מאת פאמן
רמי צאתך מארץ מצרים גו' תשי"ב

בנסים) הוא מבחינת לבדו (הוא) החידוש בזה שבגאולה העתידה יהי אראנו נפלאות, כי הנפלאות שבגאולה העתידה יומשכו ממנו ית' לבדו, כמדרשו' לשעבר (ביציאת מצרים) אני וביית דיני הייתי מזהר לפניו אבל לעיל אני לבדי, דהגוסים שהיו ביציאת מצרים נמשכו ממנו ית' דרך בית דיני והגוסים שבגאולה העתידה יהיו ממנו לבדו (שלא עיי' בית דיניו), והנה החידוש דאראנו נפלאות, דהגם שהנפלאות הנמשכים ממנו ית' לכדו הם (כדרך כלל) באופן שהוא לכדו יודע שזו גם מיי' יהי אראנו נפלאות, שיהי נראה בגלוי הגם שבהם.

ב) והנה יודע הדיוקני מייש כמי צאתך מארץ מצרים, כימי לשון רבים, הרי יציאת מצרים היתה ביום אחד וכוכרת יציאת מצרים כתוב וברך את היום הזה אשר יצאם ממצרים, למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים, ולמה נאמר כימי לשון רבים, ויש לומר הביאר כוה, דביציאת מצרים נכלל גם קריעת ים סוף, וכ"ה במצות זכירת יציאת מצרים ככל יום, שנוכלל בה גם זכירת קריעת ים סוף, וכן במצות סיפור יציאת מצרים כליל הפסח, דכל המרבה לספר ביציאת מצרים והרי זה משובה, שגם סיפור קריעת ים סוף נכלל בו, ולכן נאמר בפיי' צאתך מארץ מצרים, כימי לשון רבים, ומייש במצות זכירת יציאת מצרים יום צאתך מארץ מצרים הוא, כי עיקר המצוה דזכירת יציאת מצרים היא זכירת יציאת מצרים עצמה וזכירת קריעת ים סוף אינה מעכבתה, ולפירוש כמי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות הוא, שבגאולה העתידה יהיו הגוסים והנפלאות שהיו ביציאת מצרים

- 10 אחרת להחלים שם.
- 11 שפורי פיי' ו.
- 12 ראה באורכה אהיה שם סקית (עי' קמ"ד).
- 13 רידה זה התשישית (סד"ג תשי"ז ע' 159) מוחג קני, רי"א, וראה גם חז"א בהשטות ס"י בה (ר"סא) כג הובא באהיה ניד עדיש סקית (עי' תפ"ג).
- 14 בא יב, ג.
- 15 ראה מת, ג.
- 16 שלד או הימה ודיין אמת מצרים עליהם (שורי), אלקוריון שלח עמיהם - פיישי עדיש בשלה י, ה ממשלתא עדיש, ובשביעי של פסח כאר, וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים (בשלה שפ, ל.
- 17 ראה תוספתא ברכות רפ"ב (הובא בתרא בשלה ספ, ג, וראה גם שריש אוד"א א"ח הלכות קיש ססי ס"ב), עיי' הלכותי בה (ב-אמת ויציב) יציאת מצרים כי וקריעת ים סוף, ונחשו דוד לתוספתא שם, כי "השלימה הגאולה היתה בקריעת ים סוף".
- 18 הגשיש פיססא עדיש היינו.
- 19 וכמו גם מוח שאמרים בהגדה [שענינה הוא סיפור יציאת מצרים] - ובאריכות - כמה מכות לקי על הים.
- 20 ראה שריש אוד"א שם ססי ס"א, ובספך אם קרא פ' ציצית צריך לחזור לקדושה כי זכירת יציאת מצרים היא מיע מל התורה וספיקא דאורייתא לחומר, משא"כ ספך אם אמר אתה יציב הוא ספך דברי סופרים, ומה מכות שזכירת קריעת ים סוף (גם באם נאמר שכשמוכר קריעת ים סוף הוא מקיים מיע מל התורה) אינה מעכבת.

מאת פאמן
מאת פאמן
מאת פאמן
מאת פאמן

(א) $100 > 100 > 100$	(ב) $100 > 100 > 100$
(ג) $100 > 100 > 100$	(ד) $100 > 100 > 100$

כיומי צאתו מארץ מצרים גו', תשי"ב

הציגוה של³⁴, והנה יודע³⁵ דוד שהוקד בקע את חושי הצמזם, שכל בקיעה היא מצד המבור³⁶, הוא לפי ששרש המשבתו הוא מת"ת הנעלם, שלמעלה מהאר שחאיר (בגילוי) לפני הצמזום, ועפ"י יש לכאור, דוד שיש מעלה בהגילוי דבר הא"ס שמתגלה ע"י התמידות שבהנהגת הטבע לגבי גילוי הא"ס שע"י נסים, הוא, כי האור שלפני הצמזום הוא מובל בענין הפלי"ג ואי אפשר שהגילוי שלו יהי בהגבול דעולמות ולכן, הגילוי דאר הוטב שהוא גילוי האור שלפני הצמזום שיש שממנו הוא התמידות הוא ע"י שידוד הטבע, ביטול הטבע (גבול) דעולם, ואור הקו שממנו הוא התמידות שבהנהגת הטבע, כיון ששרשו הוא מת"ת הנעלם, הוא כולל ומחבר שני ההפכים דכל"ג וגבול, ולכן, גילוי הפלי"ג (נצחיות) שמאר הקו הוא גם בגבול (טבע).

ה) והנה ע"פ הגיל (סעיף ד) שגם התמידות שבהנהגת הטבע הוא ע"י המשכת הגילוי דאז"ס הפלי"ג שלמעלה מעולמות, והמעלה שבנסים היא של דם נמשך מצידו דאז"ס הפלי"ג עצמו שלמעלה מהתלבשות בגבול, יש לומר דשני הסוגים שבנסים, נסים שלמעלה מוטבע ונסים המלוכבשים בטבע, הם שני אופנים המגילוי אז"ס הפלי"ג שלמעלה מהתלבשות בגבול, ועפ"י זה נשמר (סעיף א) שהמעלה דנסים המלוכבשים בטבע היא שהגילוי דאז"ס הפלי"ג מתנוש בהגבול דעולם עצמו, הוא זה שבנסים יש גם הענין המעלה הנהגת הטבע והמעלה דנסים המלוכבשים בטבע בענין מעלת הנסים עצמם (גילוי אז"ס הפלי"ג שלמעלה מהתלבשות) היא, שנהם מתגלה דזה שאז"ס הפלי"ג (שלמעלה מהתלבשות) מושל ושל על הטבע הוא באופן שגם הטבע עצמו נעשה כפי רצונו (כיאור בשני שבסעיף הפלי"ג).

ועד"כ הוא גם בנוגע להנפים שלמעלה מהטבע, שגם המעלה דנסים אלה היא שהנסים הם בגילוי וגם דוד שאז"ס הפלי"ג מושל ושל על הטבע מתגלה יותר (כפירט אחז) כהנסים שלמעלה מהטבע, דכהנסים המלוכבשים בטבע, שהטבע נשאר במציאות, השליטה דאז"ס על הטבע היא (רק שאופן הנהגת הטבע הוא כפי רצונו, וכהנסים שלמעלה מהטבע, שהטבע מתכל ממציאותו, השליטה דאז"ס על הטבע היא בעצם מצאותו) ויש לומר, שההוליק שבין סוגי הנסים כשרשם הוא, דכנסים המלוכבשים בטבע הוא גילוי אז"ס הפלי"ג כמו ששייך ונותן מקום לגבול, ולכן, לגבי גילוי אור זה, ישנו מציאות הטבע (הגבול) אלא שהגבול הוא כפי רצונו אז"ס הפלי"ג, וכהנסים שלמעלה מהטבע הוא, גילוי אז"ס הפלי"ג כגם שהוא למעלה מענין הגבול, ולכן, לגבי גילוי אור זה, מתבטל הטבע ממציאותו, וע"כ המבואר

(34) וראה המשך תרי"ט עי ספי.
 (35) המשך תע"ג ח"א פ"ט ע"ג. וראה גם סה"מ מלוכב ח"ג עי ר"ג.
 (36) ראה גם סידור (עם דא"ר) רמת א.
 (37) ראה סה"מ מלוכב ח"ב עי ר"א, ושי"ג.

ר"כ קונ"ט, אח"ש"פ, תשי"ג

דננסה לזה ש"ע"י ההתכוננות בהנהגת הכר"א (הילוד המולדת וכ"ו) באים להכרה שיש בערה"ב לכירה ח"ה³⁷ ההתכוננות כזה שהנהגת הטבע היא תמידית כלי שינוי ובלשון הכתוב³⁸ לא ישבותו, דה"מ שוד כבר קודם לישור אלפים שנים ואפ"כ אי שום תלישות בהנהגת הטבעית, וכן מזה שנמשך כל הזמן לא נעשה תלישות בבחם של הנהגתם, דזה שצב השמים קיימים באש וצב הארץ קיימים במין הוא באופן שהם חוקים כביים הכראס"ק ע"י יודעים גדלות הכורא, שכתו ית (שממנו באה ההשפעה בעולם) הוא איס ופלי"ג, דהגם שטבע הנבראים הוא מהותית אלקי שמתלבש בהם, וזה שכל נברא יש לו טבע מיוחד הוא כפי אופן התיות שבו, דמזה מוכן שהתיות שמלוכב בהנבראים הוא חיות מוגבלת³⁹, והנה דוד בנוגע להטבע עצמו אכל התמידות שבהנהגת הטבע, שאין בה שינוי ותלישות, היא ככח הא"ס שלמעלה מהתלבשות א"ס שבכדי לבצע גדלות הכורא ע"י הנהגת הטבע, צריך להתכוננות.

וכשרואים נס, שינוי הטבע וזאם מוד (גם בלי התכוננות) שוד בא מאז"ס שאינו מוגבל בגדר העולם, וע"כ מעלה בנסים לגבי הנהגת הטבע, שכת הא"ס הפלי"ג שמגלה ע"י התמידות שבהנהגת הטבע (גם לאחרי ההתכוננות) הוא מלודבש בענין הגבול שבהנהגת הטבע (גבול) אין לה שינוי והפסק, וע"י הנסים גמשו גילוי אז"ס הפלי"ג עצמו שלמעלה מהתלבשות בגבול אלא שאע"פ מטעם זה עצמו, יש מעלה בהגילוי דכח הא"ס שלמעלה ע"י התמידות שבהנהגת הטבע לגבי גילוי הא"ס שע"י הנסים, דענין הפלי"ג כמו שמגלה ע"י הנסים, שדוד הטבע דעולם, אנו שייך להעולם, וע"י התמידות שבהנהגת הטבע, מגלה שגם חיות העולם (גבול) הוא קשור עם אז"ס הפלי"ג.

ויש לכאור זה, ע"פ מ"ש בהמשך תרי"ט⁴⁰, דוד שבהנהגת הטבע יש ענין התמידות, (דה"מ שטבע הוא מהותית האלקי שמלוכב בהנבראים, וחיות המלוכב בנבראים הוא חיות מוגבל, כ"ל) הוא לפי ששרש החיות המלוכב בהנבראים הוא (לא מהילים, כי אם מאור הקו, ששרשו הוא מאז"ס שלפני הצמזום, וכמבואר בכ"מ⁴¹ דשרש הכלים הוא מהצמזום עצמו, ושרש הקו הוא מאז"ס שלפני הצמזום, אלא שנמשך ע"י הצמזום) כמ"ש בע"ח⁴² שאחר הצמזום המשיך מן אז"ס קו א יש מן אור

תרי"ד (סה"מ) תרי"ד עי ק"א ואיל"ד, תרי"ט (המשך) תרי"ט עי ק"א ואיל"ד, תרי"ט (סה"מ) תרי"ט עי ק"א ואיל"ד, תרי"ט (סה"מ) תרי"ט עי ק"א ואיל"ד.
 (27) ראה ב"י רפ"ט, רמ"ב הל' ע"ג פ"א ה"ג.
 (28) נה ת"כ.
 (29) ירושלמי ר"ש מסכת ברכות.
 (30) נוסח ליה שבנת מוגבל א, אשר שיהי מלוכב חיות בליה מוגבל (פ"ק ח"ג הקדמה י"ב).
 (31) ס"ד"ה חוד"ש (עי ספי).
 (32) המשך תע"ב ח"א פ"ח, ובכ"מ.
 (33) שער א ירו"ד ע"ג ויר"ש ענת ב. מבוא שער"ים בחתולתו (שער ראשון ח"א פ"א).

ע"כ
 ח"א
 ח"א
 ח"א

למי צאתו מארץ מצרים גוי, תשי"ב

כשמתלבט בו גם הוא היפר הנה וכו' (סעיף ה) שהשינוי (הנהגה) שפעשה כהטבע הוא היפר חוקי ומכוננת הטבע ולכן הנהגה שלמעלה מהטבע הם בגללי יומר. וזה (שלישי) יהיו (גם) הנהגים המלוכשים בטבע באופן דראגאנו נפלאות (שיראו את הנהג שבהטבע), הוא, כי לעיל, חרף עליית הטבע, שגם הטבע יהיה בלי גילוי אוי"ם הגל"ג שתחלכו בו. ולכן גם הנהגים המלוכשים בטבע יהיו בגלוי.

וזרן שהחודש דראגאנו נפלאות שיהי לעיל הוא בראיית הנפלאות, וגם בהנפלאות עצמם, ודנהגים המלוכשים בטבע עכשיו, הם באופן שגם לאחרי הגילוי דראגאנו הגל"ג והנפלאות כהנהג, בשאר מצאיות (טבע) שמצד ענינו הוא היפר גילוי אור ובל"ג (אלא שהגילוי דאור הבל"ג שלישי) עליו שהנהגתו כפועל חרף כפי דצונו ית', ובהנהגים המלוכשים בטבע שיהיו לעיל חרף שתי המעלות. שהגילוי דראגאנו והכל"ג יהי בהטבע, ושלא חרף מצאיות שהיא היפר גילוי דהכל"ג, כיון שגם הטבע יהי כלי לאוי"ם הכל"ג.

ח) ויש לקשר זה עם הדודק"ה שלעיל חרף הנהגה נזונית מהגוף. דעכשיו בגוף נזון מהנהגה לעתיד חרף הנהגה נזונית מהגוף. ודנהג שגם אז יהי גוף גשמי מי"ם יהי נזון מאלקות ולא יצטרך לאכיל"ש גשמי, וחרף מזה שהגוף יהי נעלה יותר מהנהגה ורענן הוא, וביטול הגוף לאלקות, מגיע למעלה יותר מביטול הנהגה. וזה הנהגה כשילה לאלקות, מכיון שהיא רוחנית, הביטול שלה קשור עם מצאיות. וכאשר פועלים (ע"י עבודת) ביטול בגוף הגשמי, ביטול זה הוא (לא מצד מצאיות של הגוף אלא) מצד האלקות, אלא שעכשיו, הביטול הנהגה הוא ביטול כמצאיות רבביטול דהגוף הוא ביטול הישג, ולעיל, בהביטול דהנהגה חרף שתי המעלות. שהביטול הוא מצד האלקות ולתביטול יהי בכל מצאיות. ולכן לעתיד חרף הנהגה נזונית מהגוף.

ט) ויש לומר שזה גם מהבאורים, כוה, שהגילויים שלעיל תלויים במעשינו ועבודתנו בזמן הלכות דוקא⁵⁵, כי אמיתית ענין הביטול הוא בעיקר בהעבודה שבומו הגלות, ובהביטול שחיי צומת הבית, כיון שהי"א או השגת אלקות ובעלותם לרגל גם בראי, כאלקות⁴⁶, היתה נגדשת גם מצאיות של האדם המשיג והרואה, וכמו הלכות ופרט בדרא דעכנתא דמשחא, העבודה היא כביטול דקבלת על והביטול דלכ"ע, הוא לא מצד מצאיות של האדם אלא מצד האלקות.

127 ואולי. סוד"ם תורה"י ע' רי"ט. ובכ"ל.
43 המשך תורה"י ח"א פ"ב.
44 ראה ה"ש תוס' ע' קמ"ח.
45 תניא. פ"י.
46 ראה סוד"ם מלוכ"ה ח"ב ט"ע מ' ואולי. ושי"ג.

קונ"ט אחש"פ, תשי"ג

במק"א³⁸ בענין רצון ושכל ורצון ושכל הם משל על אור הטוב (שרש הנהגים) ואור המלא (שרש הטבע), דוח (שהרצון) נמשך בהשכל ופועל עליו שיהי טעם להרצון, הוא רק בהארץ הרצון, אבל עצם הרצון אינו נמשך בשכל, איך טעם לרצון.

אלא שאעפ"כ מעלה גם בנהגים המלוכשים בטבע, שנהגים אלו דוקא מהגלה השליטה דראגאנו על (אופו) הטבע עצמו, ויש לומר שהחילוק שבין שני הסוגים דנהגים, הוא ע"ד החילוק שבין ביטול דראגאנו וביטול דקב"ע, דזה שלגבי גילוי אוי"ם הכל"ג הטבע מובטל במצאיות (נשים שלמעלה מהטבע) הוא ע"ד הביטול דירחאד עילאד (ביטול במצאיות) הנא ע"י ההתבוננות דכלא קמי' כלא חשיב"ן, וזה שהטבע (נשא) במצאיות ומ"מ (אופו) הנהגתו היא (לא כפי חוקי ותכונות הטבע, אלא) כפי רצונו ית' (נשים המלוכשים בטבע) הוא ע"ד הביטול דקבלת עול, דנהג שונשא במצאיות ועד שעבדא בהפקידא נוחא ליי"ט, מ"מ הנהגתו כפועל היא, לא כפי רצונו אלא כפי רצון האדם.

ו) ונתנה ידוע⁴ שהמעלה בהביטול דירחאנו היא שהביטול הוא בכל מצאיות (שלא נשאר אצלו וכו' ענין שאינו בטל, ודלא כהביטול דקב"ע שהביטול הוא רק בנוגע למעשה כפועל), והמעלה בהביטול דקב"ע היא בהביטול עצמו, שהיא ביטול אמיתי שאינו קשור עם מצאיות של האדם. שהביטול דירחאנו ע"י שהביטול הוא ע"י שתכיר ומרגיש שכולא קמי' כלא חשיב, הרי הביטול קשור עם מצאיות האדם (ההכרה של) ואינו ביטול אמיתי, והביטול דקבלת עול, שמקבל עליו לקיים צווי השם גם כשהרצונו הוא כנגד רצונו, בודגמת עבד שהוא מוכרח לקיים רצון האדון, כיון שענינו של ביטול זה הוא שלא להתחשב עם מצאיות, הרי זה ביטול אמיתי.

ויש לומר שעד"ז הוא בנהגים המלוכשים בטבע, דנהג שביטול הטבע לאוי"ם שנהגים אלו הוא רק בנוגע לאופו הנהגת הטבע ולא בעצם מצאיות, מי"ם, כיון שמצד חוקי ותכונות הטבע אין מקום שההנהגה דהטבע חרף באופן של גם, והשינוי (הנהגה) שנועשה בהנהגת הטבע, הוא מפני שאוי"ם שולט על הטבע ומנהיג את הטבע כרצונו, הרי ביטול הטבע שנהגים אלו הוא ביטול אמיתי.

38 המק"א.
39 ע"פ ל' הוהר ח"א י"א ב.
40 גיטין י"א, א.
41 ראה בארכ"ה ל"פ"ש ח"א ע' 73 ואולי.

Handwritten notes and symbols at the top right, including a circled '1' and some illegible text.



ויש לומר, שהקשר דשני הענינים באראנו נפלאות, שבחנפלאות שיהיו בגאולה העתידה יהי גם הפלא דנקיעת הים ונקיעת הנהר (כימי לשון רבים) ושהנסים המלוכששים בטבע יהיו באופן דאראנו, והוא כי זה שלעיל הטבע לא יעלים על הנסים המלוכששים בו, הוא לפי שאי יהי החיבור דארא"ס הבליג עם הגבול דטבע העולם, וחיבור זה יהוא עיי בקיעת הים ונקיעת הנהר, ומכאן הכתוב, דזה שלעיל יהי אראנו נפלאות (כמוג לשני ענינים הנ"ל) הוא כימי צאתך מארץ מצרים, שפתיחת הצנור על זה היחה ביציאת מצרים.

יא) ויש לומר, דזה שהכתוב מוסיף (לאחרי שאומר והניף ידו על הנהר גו') והדריך בנעלים, הוא, כי כמי⁵⁴ שנעלים כפשוטם עשויים מעור גם, וככלי שהעור והגם יהי ראוי לעשות ממנו נעל (לכוש לרגלי האדם), הוא עיי שמרכיבם את העור מקשויות, דהעור כמו שהוא מצד עצמו (טרם שמרכיבין אותו) להיות קשה וגם א"א להטות אותו, ודבא עיי שמרכיבין אותו מקשויות או דוקא אפשר להטותו לעשות ממנו צורת נעל, ועדי' הוא ברחמינות, דענין והדריך בנעלים, הוא, שדורך על טבע גופו ונפשו הבהמית, שעיי⁵⁵ מרכיבין אותו מקשויותם שלא יהיו קשים כארץ, אלא רך כמנהג⁵⁵, וזהו שעבודה היא מלשון עיבוד עורו⁵⁶, כי עיקר ענין העבודה הוא שהאדם לוחם עם טבעו, כמבואר בתנאים⁵⁷ ענין עובד אלקים, ועיי⁵⁸ נעשה זיכור (לא רק בהנבע של האדם, אלא) גם בהטבע דכללות העולם, וזהו עיי עובד אלקים, אלקים במיטתו הטבעית⁵⁸, שנעשה עיבוד ותקוה בכללות הטבע הנמשך משם אלקים⁵⁹, וזהו והניף ידו על הנהר גו' (והדריך בנעלים) דזה שלעיל יהי החיבור דטבע העולם עם ארא"ס הבליג שלמעלה מעולמות, שההכנה לזה היא בקיעת הנהר, הוא עיי העבודה כדרך קבלת עול, שנופה עצמו נגד טבעו.

יב) ועיי כל הנ"ל יש לכאר מייש כוונה דאראנו (נפלאות) לשון נסתר קאי על משה, כי הגאולה דיציאת מצרים היחה עיי משה, ועיי הנ"ל שבהגאולה דיציאת מצרים נפתח הצנור גם על גאולה העתידה, נמצא, שמשה פתח את הצנור דהנפלאות שיהיו בגאולה העתידה. אלא שאעפ"כ, יהי זה אציל בהעלם, וזהו מייש כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, שלעיל יתגלו לו הנפלאות שפתח ביציאת מצרים.

54) כוונה ליהוה ראה המשך וכבר תר"ל פק"ח.
55) עיי מאמר דח"ל - תענית ב, סלא.
56) ראה גם תורה בראשית ה, ב. משפטים ע, א. אהרת שהי"ש כרד ג סיע תקופה ואילי.
57) פסי'.
58) פרדס שער יב (שער הגנובה) פ"ב, ר"ח שער המשופה פ"ב ד"ה והמרגיל (כפא כ), שערוה"א ופסי', והוא בהנסתו בסתם מליטת חיב עי צג הערה 67.
59) ראה עור"ו לפיית בלי עת, ד.

וזהו מה שמבואר במאמרי רכותינו נשיאנו⁶⁷ כפרדוש הכתוב⁶⁸ והאיש משה ענין מאר מל האדם אשר על פני האדמה, שבפיסוק יהי זה מפני דרא דעקבא דמשיחיים שגדלו ההעלמות וההסתרים, וכפי עומדים כחוקי עצום ולומדים תורה ומקיימים מצוות (כמ"ס) הנה לכו נבל המאמר⁶⁹ איז משה רבינו באיי זיד אראפ גיפאלין, שהביטול דמשה, ונחנו מרי⁵⁰, הוא הביטול דמשה, והעבודה שבדרא דעקבא דמשיחא היא בהביטול דכפי' ומס"ג, וזהו שהגילויים דלעיל תלויים במעשיו אראפגפאלין מפני הביטול דקרא, כי עיקר הלידה בהגילויים דלעיל הוא, שאי תגלה ועבודתנו שהיננו הגלות דקרא, כי עיקר הלידה בהגילויים דלעיל הוא, שאי תגלה העליונה דהמשכת אור הבליג בהטבע ובנות הנשמה, שהביטול שלהם הוא לא מצד מצאיתם, אלא מצד האלקות, וגילוי זה הוא עיי הביטול דקביע ומס"ג שבזמן הגלות.

יג) וזהו, אף שהנסים שהיו ביציאת מצרים היו למעלה מהטבע, וענין אראנו נפלאות (והחלשות הנסים בטבע ושאעפ"כ הנסים הם בגילוי) יהי רק בגאולה העתידה, עיי הידועות שפתיחת הצנור לכל הגאולות, גם דגאולה העתידה, היחה בהגאולה דיציאת מצרים, יש לומר, שגם ביציאת מצרים יהי הענין דאראנו נפלאות, אלא שענין זה יהי אז בהעלם, ולעמיד יהי זה בגילוי, וזהו כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, שהכתוב מודמה הנפלאות שיהיו בגאולה העתידה להנפלאות שהיו ביציאת מצרים, אף שהנסים והנפלאות שבגאולה העתידה יהיו ממנו יהי לכוד (שלא עיי ביה דנו, כהנסים שהיו ביציאת מצרים⁶²), כי ביציאת מצרים נפתח הצנור ויהי אז בהעלם גם הנפלאות דלעיל.

ומדלייק הכתוב (כימי) צאתך מארץ מצרים, כימי לשון רבים, שבוה נכלל גם הנס דקריעת ים סוף שהי' ביזם השכיני דיציאת מצרים (כ"ל סעיף ב), בכדי להשיג שבקריעת ים סוף נפתח הצנור ונכלל בה בהעלם גם בקיעת הים שמהי' לעיל (והחרי"ם הוי' את לשון ים מצרים גו') ויתירה מזו - גם בקיעת הנהר שמהי' לעיל (והניף ידו על הנהר גו' והכוה לשבעה נחלים, דהגם שבקיעת הנהר הוא למעלה מבקיעת הים, דבקיעת הים הוא חיבור אצילות וכיי' ונקיעת הנהר הוא חיבור העולמות (אצילות וכיי') עם ארא"ס הבליג שלמעלה מאצילות⁶³, מ"מ שבקיעת הים שהיתה ביציאת מצרים נכלל בהעלם בקיעת הים דלעיל וגם בקיעת הנהר דלעיל.

67) סת"ל עטרת עי' וס"ד קונטרסים ח"א גו, א ואילי, וכימי - נסמנו בסת"ל מליטת ח"א עי קצה הערה 20-19.
68) בהעלותך ג, ג.
69) פ"ד ס' עטרתים שם.
50) בשלח טו, ה.
51) ד"ה כימי צאתך החשיח פ"ב (סדר"ג החשיח עי' 164).
52) כ"ל ס"א.
53) ראה לקיחת פ' צו ד"ה והניף (טו) ד ואילי) שער האמונה לאורהאמצ פ"ב, שם פסי' ובכ"מ.

א.א.א.

מסרי' — אוצר תוסודים — ליובאוויטש

קובץ

שלשלת האור

למשון

תשיעי

קונטרס

ב' אייר — תשי"ג

מאת

כבוד קדישת

אדמו"ר מנחם מענדל שניאורסאה

שניאורסאה

מליובאוויטש

הוצאת שני



יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר התוסודים"

770 איסטערן פארקוויי

שנת המשתתפים מאת המוסד ואחת לכריאה

והיא שנת ארמאנופליאה

ארבעים שנה לנשיאת ר"ק אדמו"ר שליט"א

ברוקלין, נ.י.

קונט' ארטי"פ, תשי"ג

רלד

גם יש לומר, דוד שאראנו (נפלאות) לשון נסתר קאי על משה, הוא הוראה לכא"א מישראל, שבכדי לזכות לראיית הנפלאות דלעיל, הוא ע"י גילוי בתענת משה שב"א. דהגם שהגיטול דמשה הוא ביטול דיהו"ע שמעל הגלויים והמשכת הענין דאראנו נפלאות הוא ע"י ציל ג' על כנ"ל סעף (ב) למען כבדי שההמשכה תהי' בגילוי (אראנו) ציל ג' גם הביטול שמעל הגלויים, למען ההתבוננות שכלא קמי' כלא חשיב, וכדומה) וע"י דהי' אראנו נפלאות, שהנפלאות דלעתד דהי' בגילוי, כביאת משה צדקנו בקרב ממש.

60 ראה תהי' רמפ"ב (מ"ב) ובלקו"ר וק"א (ב' א') דוד שבכא"א משי"א י"ש מכוונת משה, כ"ל גם התוסוד דמשה.